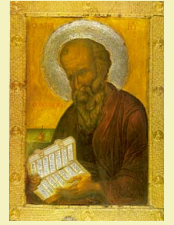

Προφητεία καὶ Ἀποκάλυψις

ἢ «χρησιμολογία»

καὶ «ἀποκαλυπτισμός»;

Πολλοὶ οἱ ἀντίχριστοι*

«Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδὲ δειλιάσθω»
(Ἰωάν. ιδ' 27)

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀνησυχούσε γιὰ τοὺς Χριστιανούς, τὰ πνευματικά του παιδιὰ, μήπως τεντώσουν τὰ αὐτιά τους νὰ δεχτοῦν τὰ ἀπατηλὰ μηνύματα ἐκείνων, ποὺ ἦσαν «κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν» (Α΄ Τιμ. δ' 3).

Ὁ Χριστὸς τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας εἶναι ὁ Ἥλιος. Αὐτὸν ὁποῖος ἀκολουθεῖ, «οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. η' 12). Πολλοὶ παρασύρονται στὴν ἐξέτασι τοῦ μελλοντικοῦ ἔκτακτου σημείου, ποὺ ἔχει ποικίλα ὀνόματα, καὶ φυσικὰ δὲν θὰ εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ ἀκόμα ἔξαρσις τοῦ κακοῦ.

- Πάντα τὸ Φῶς, πάντα καὶ τὸ κακό.
- Πάντα ὑπάρχει ἐν τῆσι τοῦ κακοῦ.

Δὲν εἶναι κακὸ νὰ προσέχη κανεὶς τὴν ποικιλώνυμη σατανικότητα. Κακὸ εἶναι ν' ἀποπροσανατολίζεται. Ν' ἀποσύρη τὸ βλέμμα τοῦ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ τρομοκρατηθῆται μὲ κάποιον ἐρχόμενο ἀντίχριστο. «Μὴ τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον» (Β' Θεσ. β' 3).

• Κάθε ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ποὺ θέλει μάλιστα νὰ παρασύρῃ στὴν ἄβυσσο τοὺς ἄλλους, εἶναι υἱὸς τῆς ἀπωλείας καὶ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀντικείμενος καὶ ἀντίχριστος.

• Ἄν τὸ πρόσωπο, ποὺ ἄλλοτε λέγεται «ἀντικείμενος», ἄλλοτε «ὑπεραιρόμενος», ἄλλοτε «ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας», ἄλλοτε «υἱὸς τῆς ἀπωλείας», ἄλλοτε «ὁ κατέχων» (ὁ Παῦλος δὲν χρησιμοποιοῖ τὴν λέξι «ἀντίχριστος»), εἶναι ἔκτακτο φαινόμενο, αὐτὸ δὲν καταργεῖ τὸ ἄλλο, τὸ ἀπείρως σπουδαιότερο. Ποιό;

• Ὅποιος πηγαίνει θεληματικὰ κόντρα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἀντικείμενος. Ἄς θυμηθοῦμε γιὰ ποιό θέμα σὲ ἄλλῃ ἐπιστολῇ τοῦ ὁ

Παῦλος ἀναφέρει τὸν Διάβολο ὡς «ἀντικείμενον». Γιὰ τὸ θέμα τῆς τεκνογονίας. Λέει: «Βούλομαι νεωτέρας γαμείν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν» (Α΄ Τιμ. ε΄ 14).

Σήμερα οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καταπατοῦν ἀσύστολα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν παιδοποιΐα. Μετέρχονται τὰ πονηρότερα μέσα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν τεκνογονία. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι, κατὰ τὸν Παῦλο «ἀντικείμενοι»;

- Ἄν μιὰ φορὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ, ποιός σὲ κάθε ἐποχὴ εἶναι ὁ θρονιασμένος ἀντικείμενος, **χίλιες φορὲς** ἄς μᾶς ἐνδιαφέρῃ νὰ μὴ γινώμαστε ἐμεῖς ἀντικείμενοι στὸν Θεό, **ἀντίχριστοι**.

- Ἡ θεοποίησις εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντονα χαρακτηριστικὰ τῆς ἐποχῆς μας. Ὅτι θρονιάζεται στὶς καρδιὰς τῶν πολλῶν εἶναι «θεός» γιὰ τὸν κόσμο.

Κάποτε «ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος», ὡς εἶδωλο, στήνεται καὶ μέσα στοὺς δικούς μας ναοὺς! Ὅχι διότι τοὺς ναοὺς μας καταλαμβάνουν βάρβαροι καὶ τοὺς βεβηλώνουν, ὅπως συνέβη σὲ κράτη δεδλωμένου ἀθεϊσμοῦ.

Τὸ ἄλλο εἶναι χειρότερο: Μέσα στὸν ὀρθόδοξο ναὸ στήνεται τὸ εἶδωλο, ὁ «ὑπεραιρόμενος», αὐτὸς ποὺ «κουμαντάρει» ἐγωιστικὰ τὰ πάντα, αὐτὸς ποὺ «φιγουράρει» σὰν παγῶνι, αὐτὸς ποὺ ἀπαιτεῖ ὅλοι νὰ τὸν προσκυνοῦν καὶ νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι σὲ κάθε ἀνοησία του. «Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι».

- Ὅταν θεοποιοῦνται οἱ τύποι, ὅταν θρησκευοιοιοῦνται ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἐξωθῆται ὁ Χριστὸς στὸ περιθώριο, ὅταν ἀγνοῆται τὸ εὐαγγελίῳ Του, τότε δὲν ἔχουμε ἀντίχριστη συμπεριφορά;

- Ἄντὶ νὰ δίνουμε, λοιπόν, σημασία στὰ «ἀντικείμενα», ἄς προσέχουμε τὰ κείμενα, τὰ ἱερά, τὰ θεόπνευστα κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

- Ἄντὶ νὰ φοβώμαστε τὸν ὅποιονδήποτε «ἀντικείμενον», νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ τὸν «κείμενον», «ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός» (Α΄ Κορ. γ΄ 12).

Καθένας, ποὺ δὲν δέχεται τὸν Χριστὸ ὡς σαρκωμένο Θεό, πολὺ δὲ περισσότερο τὸν πολεμάει, εἶναι ἀντίχριστος. Ἔτσι λέει ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης στὶς Ἐπιστολές του, ποὺ μόνο σ' αὐτὲς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα «ἀντίχριστος» (οὔτε στὴν δευτέρα πρὸς Θεσσαλονικεῖς οὔτε στὴν Ἀποκάλυψι ἀναφέρεται, ὅσο καὶ ἂν ἐπιμένουν οἱ κατ' ἐπάγγελμα ἀντιχριστολογοῦντες!). Λέει ὁ Ἰωάννης: «Καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν. Τίς ἐστὶν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἐστὶν ὁ Χριστός; Οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν

υιόν. Πᾶς ὁ ἄρνούμενος τὸν υἱὸν οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει» (Α' Ἰωάν. β' 18-23).

● Σημασία δὲν ἔχει ἡ πολυπραγμοσύνη γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιχρίστου. Σημασία ἔχουν δυὸ σχετικὰ.

● Τὸ ἕνα: Πάντοτε μισοῦνται καὶ πολεμοῦνται οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί.

● Τὸ ἄλλο: Οἱ Χριστιανοὶ στηρίζονται ὄχι στὸν ἀντίχριστο, ἀλλὰ στὸν Χριστό.

Δυστυχῶς, πολλοὶ τρομοκρατοῦν τοὺς ὀλιγοψύχους μὲ τὸν «ἀντίχριστο».

● Ὁ πιστὸς δὲν πολυπραγμονεῖ γύρω ἀπ' τὴν ἄπαξ ἀναφορὰ τοῦ Παύλου σ' ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο σατανικῆς συμπεριφορᾶς καὶ σατανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἀλλ' ἀσχολεῖται μὲ τὸ αὐτονόητο ἔργο ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ὅλων τῶν αἰώνων.

Ξέρετε πῶς μοιάζουμε;

Μᾶς ἔχουν κυκλώσει πολλές φλόγες καὶ ἐνῶ καιγόμαστε, ἐμεῖς δὲν ἀσχολούμαστε μὲ τὸ πῶς θὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὸ στόμα τους ἢ πῶς θὰ τὶς σβήσουμε, ἀλλὰ τρέμουμε μιὰ μόνο φλόγα ποῦ... κάποτε θὰ ἔρθῃ!

Μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου Ἀντιχρίστου, τοῦ Διαβόλου, ἀπὸ αὐτὴν δὲν ὑπάρχει! Καιγόμαστε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀντιχρίστους του, καὶ ἐκεῖνος μᾶς ἔπεισε νὰ μὴ τοὺς φοβώμαστε, ἀλλὰ νὰ τρέμουμε κάποιον ποῦ... θὰ ἔρθῃ!

Καὶ στὴν κόλασι ἀκόμα οἱ ἀπρόσεκτοι καὶ περίεργοι «χριστιανοὶ» θὰ τσακώνονται γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι τελικὰ καὶ ἂν ἦρθε ἢ δὲν ἦρθε στὴν γῆ ὁ ἀντίχριστος!

Μερικοὶ ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ ἄγχος ὅτι δὲν θὰ μποροῦν πιά νὰ κάνουν τίποτε, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι... σίγουρο, ὅτι θὰ προσπαθήσουν νὰ τοὺς σφραγίσουν μὲ κάποιο «χάραγμα» τοῦ ἀντιχρίστου, ὅτι θὰ μεταβληθοῦν αὐτόματα σὲ ἄβουλα νούμερα, σὲ ἀγέλη κάποιου ἀριθμοῦ!

Ἄλλοίμονο!

● Τότε, ποῦ πάει τὸ Αἶμα τῆς Καινῆς Διαθήκης;

● Ποῦ πάει ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ;

● Ποῦ πάει ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου;

● Ποῦ πάει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ; Ποῦ τὸ «πάντα ἰσχύει» (Φιλιπ. δ' 13) ὁ πιστός;

● Ποῦ πάει ἡ βεβαιότητα, ὅτι θὰ καταλυθῆ τὸ κράτος τοῦ ἀντιχρίστου Διαβόλου τελείως;

Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ἕνα φοβᾶται: Νὰ μὴ παραδοθῆ στοὺς πειρασμοὺς καὶ θελήσῃ μόνος του νὰ γίνῃ ἄβουλο νούμερο σκοτεινῶν δυνάμεων. Δὲν φοβᾶται τὴν ὑποδούλωσι τῆς βουλήσεώς του κατὰ τὸν

όποιοδήποτε μαγικό τρόπο. Γιατί κάτι τέτοιο δεν γίνεται.

Δεν ταραάζεται ἀπὸ τὸ σύνδρομο τῆς θρησκευτικῆς τρομοκρατίας, ποὺ ἔχει καταλάβει ἀστήρικτους καὶ ἀνόητους.

Στηριγμένος ὁ πιστὸς σὲ ὅσα ἡ Γραφή βεβαιώνει, κάπως ἔτσι ἀντιστέκεται:

— *Φύγετε τῆς ἐσχατομανίας τὰ παιδιά, ποὺ θέλετε νὰ μὲ τρομάξετε μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ... ἀντιχρίστου! Ἐγὼ ἔχω τὸν δικό μου Κύριο, τὸν Χριστό μου, ποὺ ἦρθε. Καὶ Τὸν περιμένω νὰ ξανάρθῃ γιὰ νὰ πάρῃ ἀκόμα πιὸ κοντὰ Του ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς. «Ὁ Κύριος ἐγγύς»!*

Τὶς σκιὲς δὲν τὶς φοβᾶμαι! Μῆτε τὰ «μορμολύκια» καὶ τὰ φαντασιοκοπήματα. Ζῶ στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας. Ἀνήκω στὸν στρατὸ τοῦ Ἰησοῦ, στὴν Ἐκκλησία τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλευθερίας.

(*) Περιοδ. «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», Δεκέμβριος 2010, σελ. 182-183. Ἐπιμέλ. ἡμετ.